

Kwartaalbericht over het wel en wee op onze boerderij

Nr 55 - Kerst 2017

Inleiding

Een kerstverhaal - het speelt zich af op een piepklein boerderijtje ergens in het midden van Nederland. Het is 24 december 2017 en binnen zit iemand heel druk op een toetsenbord te rammelen want zoals altijd sturen de bewoners van het boerderijtje een brief met gelukswensen naar al hun familie, vrienden en kennissen en zoals altijd zijn ze weer te laat begonnen met typen.

Op de achtergrond klinkt een playlist van 155 kerstnummers die zich op miraculeuze wijze heeft weten te vermenigvuldigen tot 310 nummers en soms ook spontaan overnieuw begint, zodat de bewoners nu voor de derde keer naar Silent Night zitten te luisteren. Het zal wel iets te maken hebben met de technologisch geavanceerde muziekinstallatie waarover het boerderijtje beschikt, maar die de bewoners nog niet helemaal onder controle hebben. Iets met WIFI, Bluetooth, Sonos Controllers en nog wat van die begrippen die in 2018 alweer achterhaald zullen zijn.

Buiten is het grijs en een beetje druilerig maar vanaf de keukentafel hebben de bewoners een mooi uitzicht op

alle vogels die af en aan vliegen om zich te goed te doen aan de vele lekkere hapjes die her en der voor ze zijn opgehangen (zie hiervoor de herfsteditie van dit periodiek). Het zou een vredig kersttafereeltje zijn ware het niet dat het meer weg heeft van een bescheiden veldslag waarbij de groenlingen de mussen verjagen, de mussen de koolmezen, de koolmezen de pimpelmezen en iedereen bang is voor De Specht. Met een beetje goede wil zou je allerlei maatschappelijke parallellen kunnen trekken, maar dat doen we niet want het is Kerstmis.

Binnen brandt behaaglijk het houtkacheltje en pruttelt een pot met koffie op het plaatje. De poezen hebben zich een comfortabel plekje in de vensterbank toegeëigend. Het verhaal kan beginnen.

***

Hoofdstuk 1: de sneeuwstorm

Dat begint een week of twee geleden, toen het boerderijtje opeens geteisterd werd door een enorme sneeuwstorm. Nou ja, het was niet opeens. De onvolprezen weerdiensten hadden natuurlijk al gewaarschuwd. De bewoners hadden de nodige voorzorgs-

maatregelen getroffen. Alle afspraken afgezegd. Alle dieren op stal respectievelijk binnen in huis. Voldoende hout voor de kachel. Kaarsen binnen handbereik (iets wat de bewoners sowieso deden de laatste tijd, omdat er nog wel eens een Apache tegen een hoogspanningsmast aan wil vliegen). En voor alle zekerheid alle moderne communicatiemiddelen onder handbereik om op de hoogte te kunnen blijven van de laatste ontwikkelingen. En om vanuit huis te kunnen werken mocht de NS besluiten “de dienstregeling aan te passen” (zoals ze dat zo eufemistisch noemen) en het bereiken van Utrecht een onmogelijke opgave zou blijken te zijn. Of erger nog: dat je Utrecht wél bereikt, maar vervolgens niet meer thuis kunt komen en noodgedwongen de nacht moet doorbrengen in je cubicle op kantoor.

Na dat akkefietje met die Apache hadden de bewoners trouwens ook nog even getest of hun mobiele telefoons wel noodmeldingen konden doorgeven. En jawel, dat konden ze, zodat de bewoners nu elke eerste maandag van de maand iets voor twaalf al weten dat over een paar seconden de hond gaat aanslaan (whoewhoe).

Enfin, het ging dus sneeuwen. En nog meer sneeuwen. En nog meer. Volkomen onverantwoord om nog iets buiten te ondernemen, dus dat deden ze dan ook maar niet. De moderne communicatiemiddelen bleven het gewoon doen (het stelde dus eigenlijk allemaal niet zo veel voor), zodat er normaal gewerkt kon worden en er af en toe met enig medeleven een blik geworpen kon worden op de nieuwsupdates over de voortschrijdende verkeerschaos.

Op het boerderijtje bleef de chaos evenwel beperkt tot een glibberige oprit en een vuurdoorn die onder zijn eigen gewicht bezweek en zich horizontaal over het erf spreidde in plaats van verticaal tegen de stalmuur. De vogels keken er wat beteuterd naar, want hun hele woonwijk was daarmee 90° gekanteld. Nieuwbouw onvermijdelijk. Maar verder viel het allemaal nogal mee, zodat dit hoofdstuk in ieder geval positief kan worden afgesloten.

Hoofdstuk 2: op reis

Dat krijg je als je zomaar begint te schrijven aan je kerstverhaal zonder er eerst goed over na te denken. Dan kom je er achter dat hoofdstuk 2 eigenlijk hoofdstuk 1 had moeten zijn. Gelukkig zit in de literaire hulpmiddelenkist het item “flashback” waarvan we dankbaar gebruik maken. We verplaatsen ons dan ook naar een geheel andere setting: geen sneeuwstorm maar heerlijk nazomerweer. Geen boerenkool met worst maar cucina territoriale. Geen klusbroeken en modderlaarzen maar Nette Kleren. Aangekleed gaat uit ...

Hoewel het achterlaten van de boerderij in voor oppassers hanteerbare staat altijd met enig gedoe voor de bewoners gepaard gaat (zeker als er twee dagen van te voren een Apache ... goed we zullen er niet over blijven zeuren), verloopt het vertrek voorspoedig en ook de reis kent geen noemenswaardige incidenten. Schiphol blijkt in deze tijd van het jaar een overzichtelijke en dus hanteerbare hindernis en voor ze het weten zitten ze boven de Alpen te genieten van hun KLM-kant-en-klaar-knabbel.

Bij aankomst wacht een verrassing: geheel ter hunner ere is de altijd ietwat naargeestige wandelroute van vlieg- naar vaartuig (dwars over een hobbelige parkeerplaats) vervangen door een hypermoderne walkway. De hele stad

dreigt onder water te verdwijnen, maar hier kun je in ieder geval met droge voeten een boot bereiken. En zo komen de bewoners na ruim een uur varen over de laguna in het licht van de ondergaande zon in hun vertrouwde hotel, alwaar de deur zich al sedert mensenheugenis opent door te drukken op de neus van een koperen leeuw.

De receptionist (eveneens sinds mensenheugenis aanwezig) overhandigt hen de sleutel met het bordeauxrode kwastje en wijst hen op het ochtendlijke ontbijtbuffet, dat die naam niet waard is maar altijd nog een stuk beter dan een KLM-knabbel.

De volgende drie dagen spelen zich af in een tsunami van kunstuitingen, waarvan dagelijks uitgebreid verslag gedaan wordt via de sociale media. Ook in Italië is de moderne technologie immers doorgedrongen, al lijkt het wel alsof alle bits en bytes eerst met een waterbus naar het vasteland gebracht moeten worden voordat ze het internet op kunnen.

De intensieve kunstbeleving wordt dagelijks afgesloten met een goede maaltijd: het vertrouwde restaurantje met 16 zitplaatsen zit nog steeds om de hoek van het hotel. De staf is gegroeid van 2 naar 4 medewerkers zodat nu helemaal niemand meer kan bewegen in de kleine ruimte, maar dat maakt niet uit: men serveert nog steeds prima maaltijden van lokale produkten en eigenaar-ober Lorenzo heeft nog altijd praatjes voor 10.

De vertrouwde omgeving wordt als een warm bad ervaren en de teleurstelling is dan ook groot als op dag twee de koperen leeuw vervangen blijkt door een ordinaire kunststof deurbel. Ze hadden natuurlijk wel geconstateerd dat de leeuw iets mankeerde, omdat ze al een paar keer voor een gesloten deur hadden gestaan en met hun mobiel de stoffige receptionist wakker hadden moeten bellen om binnen te komen. Maar toch was het jammer. Op zo'n moment hadden ze opeens heimwee naar het wandelpad over de hobbelige parkeerplaats ...

***

Hoofdstuk 3: reflecties

Terug naar 24 december, het boerderijtje en de ontknoping van het kerstverhaal. Maar voor een ontknoping heb je een plot nodig. Dat is nog even lastig: er gebeurt momenteel eigenlijk niet zo bar veel op het boerderijtje. Bij de burens werd de grasmaaier gestolen, er kwamen twee potige politieagenten vragen of de bewoners iets gemerkt hadden. Maar om dat tot de plot van dit kerstverhaal te maken vergt wel erg veel creativiteit. Wij zijn Appie Baantjer niet.

Eigenlijk zou er een vreemdeling aan moeten kloppen die verdwaald is en die onderdak komt vragen voor de nacht. Maar ja, met het Europese ontmoedigingsbeleid denk je als vreemdeling wel twee keer na voor je ergens aanklopt. En degenen die toch de poging wagen belanden natuurlijk nooit op het modderige grindpad

van het boerderijtje. Die stranden bij een AZC, of op datzelfde Schiphol waarover wij zo mopperen dat de rijen er lang zijn als we op vakantie gaan. Weinig kans dat die de plot van het kerstverhaal komen redden, ook al zou ze op het boerderijtje een warm onthaal wachten en hoeven ze niet in de stal te slapen.

We zullen het dus zelf moeten oplossen. Door de bewoners iets verrassends te laten doen. Naar Australië emigreren bijvoorbeeld. De ZandbergPartij oprichten en aan de verkiezingen meedoen. Allemaal mogelijk in 2018, dat immers nog als een blanco blad voor hen ligt.

En zo krijgt het kerstverhaal een open einde. De bewoners van het boerderijtje nestelen zich met een glaasje bij het haardvuur en overdenken hun mogelijkheden om van de Zandberg een nog groenere en gastvrijere plek te maken voor ieder die er komt aanwaaien. Ongeacht of ze haren, vleugels of blaadjes hebben, nul, twee of vier benen, of ze wel of niet gelovig zijn, of ze mannetjes, vrouwtjes of iets daar tussen in zijn (of allebei tegelijk of geen van tweeën). En waar iedereen van elkaar mag houden. En ja, dat geldt ook voor de naaktslakken (als ze maar uit de moestuin blijven).

Ze sluiten het jaar af met een dankbare terugblik. Er werd hard gewerkt en goed ontspannen. Geiten vertrokken naar eeuwig groene weiden, lammetjes werden permanent in de kleine kudde opgenomen. Vier seizoenen kenden elk hun eigen dynamiek en zo zal het ook komend jaar zijn: voorspelbaar maar nooit saai (in tegenstelling tot bijvoorbeeld het dagelijks nieuws: onvoorspelbaar maar goed beschouwd vaak saai). Met kleine en grotere plannen om te proberen onze heel

bescheiden bijdrage aan een betere wereld concreter te maken. Want de Zandberg, dat zijn wij. En met alle leuke cultureel-creatieve, sportieve, erftechnische, ecologische en culinaire plannen in de pijplijn zijn er komend jaar voldoende verhalen om onze seizoensberichten mee te vullen.

*Heel fijne Kerstdagen en alle liefs,
voorspoed en gezondheid voor 2018.*

Tot de volgende nieuwsbrief!

